

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๔ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

พินธุกรรมขึ้นมา

ก่อนจึงหัน

วันนี้พระเท่าไร (๒๗ ครับผม) พระไหลเข้าไหลออกตลอด ไหลเข้าละมาก ต้องกันเอาไว้ๆ ไหมไวนะ พระที่ไหลเข้ามานี้ ตั้งแต่อยู่ที่นี่มันก็แน่นพอแล้ว ยังไหลเข้ามาเรื่อย ต้องได้กันเอาไว้ไม่งั้นไม่ได้นะ พระที่เข้ามานี้พอที่จะให้ทางวัดได้รับผลประโยชน์จากการมาของพระ เราอยากจะพูดว่ามันไม่มี มีแต่มากดดันกดดันปิดทางนี้ ให้ไหลไปๆ เพราะฉะนั้นจึงไม่ค่อยรับแหละ หนักมากนะ การศึกษาธรรมวินัยมีเหมือนกันแต่ขาดความสนใจ การประพฤติปฏิบัติขาดครูขาดอาจารย์แนะในทางที่ถูกที่ ดีตามหลักธรรมวินัย ทีนี้เวลาเข้ามาที่โกโรโกโส เราหนักมากนะอยู่ในวัดนี้ วันหนึ่งๆ พระต้องมาเกี่ยวข้องไม่น้อย ต้องได้คัดเลือกด้วยดี ไม่งั้นมาเลอะเทอะ

วันนี้ ๒๗ ไม่น้อยนะ ที่ไม่ฉันก็เยอะอยู่ข้างใน ท่านภavana พระอยู่ในวัดนี้เป็น ประจำนะที่ไม่มาฉัน ขาดไปวันหนึ่งไม่น้อยๆ ตลอดมาเป็นประจำอยู่อย่างนี้ ท่านไม่ฉัน ท่านเร่งภavanaของท่าน ทีมานี้แสดงว่าฉัน องค์ไหนจะฉันก็ออกมาที่นี้ องค์ไหนไม่ฉัน ท่านก็ไม่ออกมา ทำความพากเพียรชำระจิตใจด้วยสติเป็นสำคัญ สติเป็นเบอร์หนึ่ง พรากสติไม่ได้ การทำงานทุกสิ่งทุกอย่างสติต้องติดแนบๆ ไปหมด ไม่ว่าจะงานภายใน ภายนอกสติขาดไม่ได้เลย ท่านจึงบอกว่า สติ สพุพุด ปตติยา สติจำต้องปรารภนาในที่ที่ทั้งปวง คือไม่เว้นเลยที่สติจะไม่เข้าไปเกี่ยวข้อง ให้พร

หลังจึงหัน

ผู้กำกับ มีปัญหาธรรมะจากเว็บไซต์หลวงตาครับ

คนที่ ๑ หลานนั่งสมาธิกำหนดรู้ภายในกายไปเรื่อย ๆ เมื่อเกิดเวทนาปวดเมื่อย ขา หลานเลยมากำหนดรู้ที่กลางอก ไม้ใส่ใจในเวทนาที่เกิด กำลังของสมาธิเพิ่มขึ้นจน สามารถดับเวทนาที่เกิด มันค่อยๆ ดับลงไปเรื่อยๆ ถึงปลายเท้า หลานบอกตัวเองว่า เราชนะแล้ว น้ำตาหลานไหลแล้วมันสะอื้น เหมือนมีอะไรแตกช้ำจากกลางอกออกไป ทั่วตัว แล้วเวทนาที่เหลือก็หายหมด จากวันนั้นมาหลานมีความรู้สึกที่ว่ากายเบา จิตเบา เวลานั้นสมาธิเวทนาไม่เกิดหรือเกิดน้อยมาก แต่เวลาออกจากสมาธิแล้วปวดท้องปวด ขาเหมือนไปนั่งทับมันนานค่ะ ขณะที่นั่งก็ตามรู้กายรู้จิตค่ะ ตอนนี้อยู่ใช้ชีวิตในปรกติ ประจำวันหลานตามรู้ ตามดูจิตอยู่ตลอดเวลา ค่ะ หลานจะปฏิบัติอย่างไรต่อคะ กราบเรียน ถามหลวงตา และหลานขอถวายบุญอันเกิดจากการปฏิบัติต่อครูบาอาจารย์และหลวงตา

เจ้าคะ เขาชื้อ ศุภมิต ถาวรมาศ (เขาถวายอะไร) ถวายบุญจากการปฏิบัติจิตตภาวนา ครับ (เขาอยู่จังหวัดอะไร) ไม่บอกครับ เขาฟังวิทยุ

หลวงตา เดี่ยวนี้ดีมีวิทยุ อ่านออกอากาศไปเลยให้คนได้ยินได้ฟังในการปฏิบัติ ของครูบาอาจารย์แต่ละองค์ ส่วนมากมักจะมีแต่หลวงตาบัวที่ออกทั่วประเทศไทย นั่งภาวนาเอาจนถึงขนาดที่ว่า ร่างกายของเราที่นั่นนี้ ทุกขเวทนาเหมือนไฟเผาหัวตอ เราคือหัวตอนั่งภาวนาอยู่ ทุกขเวทนาเวลามันหนักเข้ามาๆ มันเป็นไฟ... เเผาเราที่นั่นอยู่นั้นซึ่งเหมือนหัวตอปล่อยให้มันเผา สติปัญญาเผาไม่ได้ว่างั้นเถอะ สติปัญญาเป็นผู้ดับอย่างไรก็ไม่หนีสติปัญญาไปได้ ทุกข์มากเท่าไรสติปัญญายังหมุนเร็วเข้า อยู่เฉยๆ ไม่ได้นั่งทนเฉยๆ ไม่เป็นท่า ไม่ถูก นั่งสู้ด้วยสติด้วยปัญญาถูกต้อง ตอนจะฟังก็ฟังลงไปด้วย สติปัญญาพาให้ฟัง อย่าให้ความงัวงายให้ฟัง ฟังจากการต่อสู้ นี้ถูกต้อง

ที่พูดมาเหล่านี้เราทำมาหมดแล้ว เพราะฉะนั้นจึงกล้ามาเทศน์สอนบรรดาประชาชนทั้งหลายได้เต็มปาก ไม่มีคำว่ากระดากอาย เราผ่านมาหมดแล้ว พอแยบขึ้นตรงไหนผ่านมาแล้วๆ ทั้งนั้น นั่งภาวนาจนกันแตกฟังซินะ นี่ก็ได้พ่อแม่ครูจารย์รังเอาไว้ เพราะท่านรู้นิสัยเรา จริงจังมาก ผาดโผนมากด้วย แต่มันผาดโผนในทางที่ดี ท่านก็รังเอาไว้ ถ้าไม่มันเอาใหญ่จริงๆ นะ ถ้าลงไม่ลงใจแล้วมันไม่ถอยละ นี่ลงใจจากธรรมชาติของพ่อแม่ครูจารย์ ลงสุดขีด ที่นี้ความเพียรมันก็ลงสุดขีดเหมือนกัน ท่านได้รังเอาไว้มันจะเลยเถิด คือท่านรอบคอบทุกอย่าง เราไม่รอบ ใสที่เดียวตูมเลยๆ เรานั่งตลอดรุ่งท่านก็รังเอาไว้

เราหักโหมตรงไหนมากๆ ท่านจะคอยรังเอาไว้ๆ พอได้อุบายจากท่านแล้วมันจะจริงจังมาก เอาจริงเอาจังมากถ้าลงได้ลงใจแล้วขาดสะบั้นไปเลย นี่ละท่านต้องคอยรังเอาไว้ บทที่มันจะลงกันอย่างขาดสะบั้นท่านคอยรังเอาไว้ๆ เราจึงได้ยกเทิดทูนพ่อแม่ครูจารย์มัน ทาที่ต้องติไม่ได้เลย การแนะนำสั่งสอนทุกชั้นทุกภูมิได้จากท่านทั้งนั้น เราจึงต้องหมอบเลยไม่มีอะไรเหลือแม้เปอร์เซ็นต์เดียว สำหรับพ่อแม่ครูจารย์มันเรานี้เราลงขนาดนั้นละ ถ้าว่าติดสมาธิท่านก็ขนาบออก สมาธิหมุนขึ้นเชียง ไล่ลงจากเชียง ไล่ออกจากเชียง ไล่เข้าสู่ปัญญา ออกทางปัญญามันก็ไปใหญ่อีก ท่านก็รังเอาไว้ คือมันผาดโผนเรา

เวลาเป็นสมาธินี้ก็เหมือนกัน นั่งที่ไหนเหมือนหัวตอ คือจิตมันแน่วตลอดความคิดแยบเท่านี้มันรำคาญนะ จิตลงได้เป็นสมาธิเต็มที่แล้วความคิดความปรุงเป็นเรื่องรำคาญ ไม่อยากคิดอยากปรุง รู้อยู่อันเดียวเท่านั้น นี่เรียกว่าสมาธิเต็มภูมิ ก็ได้เท่านั้น ถ้าไม่มีปัญญาพาออกก็อยู่แค่นั้น นี่ท่านก็ไล่ออกทางด้านปัญญา ไล่ลงจากเชียง คือสมาธิ ออกทางด้านปัญญา พอออกทางด้านปัญญามันก็ออกจริงๆ เพราะมันพร้อม

แล้วเรื่องสมาธิ พอท่านไล่ช่องทางด้านปัญญา ก็ลงทางด้านปัญญา เอาอีก ไม่นอนทั้งวัน ทั้งคืน เอาอีกแล้ว พอมาหาท่าน ที่พ่อแม่ครูอาจารย์ให้ออกพิจารณา เวลานี้มันออกแล้ว นะ มันออกยังไง ก็มันไม่นอนทั้งวันทั้งคืน นั่นละมันบ้าสังขาร ใส่ตุ้ม คือสังขารมีสอง อย่าง สังขารที่เป็นฝ่ายมรรค สังขารที่มันสมบุกสมบันมากๆ มันเลยเป็นสังขารสมุทัย ไปด้วย แทรกไปนั่น นั่นละท่านรังเอาไว้อย่างนั้น

เราทุกอย่างได้มาจากพ่อแม่ครูจารย์ทั้งนั้น เพราะท่านสอนอย่างถูกต้อง แม่นยำๆ ไม่ผิดเลย นี่ละท่านผ่านไปแล้วแย็บออกตรงไหนรู้เลยๆ สอนทางด้านภาวนา ต้องสอนทางด้านจิตตภาวนา ผู้มีภูมิทางจิตใจสอนถูกต้องๆ สอนสุม่สื่่มห้ำมันไม่ค่อย ได้เรื่องได้ราวละ สาธุ เราไม่ได้ประมาทเรื่องการเรียน ท่านวางไว้เป็นกลางๆ เราจะ แยกแยะออกไปทางไหนเป็นเรื่องของสติปัญญาของเราเอง จากนั้นยังมีครูอาจารย์คอย แนะนำอีกทีหนึ่ง เพียงสติปัญญาเราไม่ทัน มีครูบาอาจารย์คอยแนะๆ นี่ก็พ่อแม่ครูจารย์ มันคอยแนะตลอดเลย สำหรับเราท่านแนะตลอดเลย จนกระทั่งออกสติปัญญาอัตโนมัติ นี่ท่านเริ่มป่วยแล้ว เราออกแล้วนะนั่นสติปัญญาอัตโนมัติ หมุนตลอดเวลา

ท่านเพียบทางธาตุทางชั้นี่ เราก็เพียบทางจิต หมุนกันอยู่อย่างนั้น วิ่งจากทาง จงกรมขึ้นไปหาท่าน ลงจากท่านก็เข้าสู่ทางจงกรม เปลี่ยนอิริยาบถ ไม่เปลี่ยนไม่ได้ เวลานั้นท่านหนักทางธาตุทางชั้นี่ เราหนักทางด้านจิตใจ เวลาท่านจะล่วงไปนี่เราหนัก ทางด้านจิตใจมาก แล้วก็ดูแลท่านตลอดเวลาเสียด้วย ให้ใครดูมันก็ไม่สนิทใจ ดูแลพ่อแม่ครูจารย์มัน ท่านฉลาดแหลมคมขนาดไหนจอมปราชญ์ จะเอาเชื่อๆ ซ่าๆ เข้าไปหา ท่านมันขวางหูขวางตาซิ เราถึงจะเชื่อก็ตามมอบถวายทุกอย่างแล้ว ท่านว่าอะไร เอ้า สับ ลงไปเลยเราหมดแล้ว ท่านก็ไม่เคยตำหนิอะไรนะ ท่านเห็นเจตนาของเราว่ามีต่อ ท่านอย่างแรงกล้า ถวายหมดเลย ท่านคงเห็นเจตนาอันใหญ่ นั่นละ ถึงจะเชื่อๆ ซ่าๆ บ้างท่านก็ไม่ว่า ท่านเล็งเอาเจตนา กับท่าน

ท่านไม่นอนเราไม่นอน เรื่องใครจะมาเปลี่ยนตัวไม่ต้อง เราคนเดียวเท่านั้นสู่ เลย ท่านก็ไม่เคยบอกใครให้มาเปลี่ยนตัวว่าเราเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า ท่านไม่เคยว่า ท่านก็เฉย เราก็หมุนของเราต่อท่านจนกระทั่งถึงวาระสุดท้าย เราได้ทำเต็มเม็ดเต็ม หน่วยกับพ่อแม่ครูจารย์มัน พูดแล้วสาธุเราไม่ได้ยกตนข่มท่านนะ พอลืมตาขึ้นมาปั๊บ ท่านมหาไปไหน แน่ซึ้นแล้วนะ ก่อนที่เราจะออกจากท่านไป เวลาท่านหลับไปปั๊บหนึ่ง เราจะออกไปเดินจงกรมตรงนั้น แล้วสั่งพระไว้ผมจะเดินจงกรมอยู่ตรงนั้น ถ้าท่านตื่น ขึ้นมาหรือท่านถามถึงให้ไปหาผม

ท่านก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ พอลืมตาขึ้นมา ท่านมหาไปไหน แน่อย่างนั้นนะ ไม่ถามหาใครพระทั้งวัด เราก็ปั๊บเข้ามุ้งเลย ในมุ้งนั้นมีเรากับท่านเท่านั้น องค์ไหนท่านก็

รอบอยู่ข้างนอก ท่านก็เคารพแบบหนึ่ง เราก็ทำหน้าที่ของเราแบบหนึ่ง ท่านก็เห็นใจเรา อะไรๆ ถ้าออกจากท่านแล้วยื่นปืบนี่ฉวยปั๊บๆ เลยละพระเณรเรา แต่ท่านไม่กล้าเข้าวงใน มีแต่เรากับท่านอยู่ด้วยกัน คือมันไม่สนิทใจนะ จะโง่จะฉลาดก็ถวายท่านหมดแล้ว เอา ท่านจะสับจะเขกอะไรเขกเลย เรามอบหมดทุกอย่างแล้ว

เพราะฉะนั้นถึงหมุ่นตัวตลอด ท่านไม่นอนเราไม่นอน เวลาไหนก็ตาม เรื่องความเป็นความตายมอบไว้กับท่านหมดเลย ไม่ให้อยู่กับเราเป็นใหญ่ในเรื่องความเป็นความตาย มอบไปหาท่านเลย ทำอย่างนั้นแหละ เราถึงได้เทิดทูนสุดหัวใจนะพ่อแม่ครูจารย์มัน สอนไม่มีผิดมีเพี้ยนเลย นิดหนึ่งไม่มี สอนตรงไหนเป้งถูกต้องๆ เลย เป็นอย่างนั้น พอท่านสิ้นลมเท่านั้นน้ำตาไม่ทราบมาจากไหนนะ ไหลออกเลย เรานั่งติดกับท่านนี่นะ น้ำตาพังเลยเรา

โอ้ ที่นี้หัวใจเราก็ออยู่ที่นี้แห่งเดียว อะไรๆ อยู่ทั้งหมด แล้วเหมือนกับว่าอันนี้พังแล้วเราจะไปไหน ก็มีแต่จะพัง ถ้าเราไม่ใช่สติปัญญาเต็มเหนี่ยวเราต้องพัง ก็ฟังท่านอย่างนั้น คนเดียวเท่านั้นละ น้ำตาพังเลยนะ รมโพธิ์รมไทรทุกสิ่งทุกอย่างชีวิตจิตใจมอบกับท่านหมดแล้ว นี่ท่านก็พังแล้วเราจะทำยังไง เรากำลังวุ่น เวลานั้นเป็นสติปัญญาอัตโนมัติแล้วนะ มันหมุ่นตัวๆ แล้ว

วันหนึ่งขึ้นหาท่านถึงสามครั้งก็มี ท่านไม่เคยกับเรานะ แต่องค์นี่เองได้ไม่ได้หากเป็นเองนะ ไม่กล้าขึ้นหาท่าน กับเรานี่ขึ้นเวลาไหน บางทีท่านนอนอยู่ที่นี่เราขึ้นเลยกราบเลย กราบเรียนเรื่องธรรมะ เวลาท่านลุกนี่ติดฝั่งเลยนะ กำลังใจกำลังเมตตาลุกขึ้นเอาฟัง พอเราเล่าของเราเรียบร้อยแล้ว..ท่านนอนฟังอยู่ เล่าภาวนาทางด้านจิตใจติดปัญหา เรื่องปัญหาสติปัญญาอัตโนมัติมันหมุ่นของมันเอง ความรู้นี้ไปหาในตำราไม่มีหาในภาคปฏิบัติถึงจะรู้ นี่ก็เป็นคลังปฏิบัติท่าน

พอลุกขึ้นปืบ เอา ฟังนะ ท่านก็ปั๊บๆ แก้ปัญหาของเราที่เล่าถวายท่าน เข้าใจหรือยัง ท่านถาม ถ้าเรายังนั่งท่านซ้ำอีกนะ พอเข้าใจปั๊บกราบปั๊บๆ ท่านล้มนอนตมเราไปเลย อย่างนั้นละกับพ่อแม่ครูจารย์มัน ไม่เคยที่จะกีดกันหวงห้ามเรา ไม่มี ไปเวลาไหนไปเถอะ ท่านก็เห็นใจเราทางด้านจิตใจอยู่กับท่านเท่านั้น จิตใจขั้นนี้แล้วขั้นอยู่กับครูบาอาจารย์ผู้คอยแนะนำสั่งสอนที่ถูกต้องแม่นยำ สอนผิดไม่ได้ พอเรากราบแสดงว่าเราเข้าใจแล้ว พอกราบปืบท่านล้มนอนปั๊บๆ เราก็ไปเลย

เราจึงได้เทิดทูนสุดหัวใจพ่อแม่ครูจารย์มัน คิดดูซิไปสกลนครไปกราบองค์พระธาตุท่านอยู่ที่นั่น นั่นละต้นตอใหญ่อยู่ตรงนั้นเราจึงต้องไปจุดนั้นๆ เราก็นับว่ามีวาสนาได้พ่อแม่ครูจารย์มันเป็นผู้จุดลากเรา ไม่อย่างนั้นมันจะไปไปทวีปไหนก็ไม่รู้ แต่นี่ท่านใส่ตรงไหนปืบติดปั๊บๆ คือยอมรับๆ เป็นอย่างนั้นนะ ใครจะไปสอนได้ถูกต้องแม่นยำ

เหมือนพ่อแม่ครูจารย์มั่น เท่าที่เราผ่านมาไม่มี ว่าอย่างนั้นเลย ใส่ตรงไหนปั๊บเลยถูก เข้าใจหรือยัง ถ้าเรายังนิ่งๆ ท่านย้ำอีกนะ นิ่งๆ แสดงว่ายังไม่เข้าใจชัด นิ่งคอย ท่านซ้ำอีก พอซ้ำกราบปั๊บแสดงว่าเราเข้าใจแล้ว พอเรากราบปั๊บท่านนอนปั๊บเลย นั่นเป็นอย่างนั้น

อยากจะว่าปีนั้นเป็นปีที่ท่านเพียบทางธาตุขันธ์ ท่านจะไปท่านจะลาขันธ์ ไอ้เราก็เพียบทางด้านจิตใจ พุดให้มันรับกันเสียเลยว่าจะลาภิเลส พุดง่าย ๆ เราก็หมუნตัว จะลากันกับกิเลส แต่เวลานั้นกำลังขัดกันใหญ่ ท่านก็จะลาขันธ์ ท่านลาไปแล้วเรายังไม่ลา ยังพีดกันอยู่ จนกระทั่ง ท่านสิ้นไปเดือนสาม เราเดือนหกนูน สามเดือนจากนั้นไป หมุนกันอยู่ตลอดเวลา อยู่คนเดียว ไปอยู่ที่ไหนอยู่คนเดียว อยู่กับใครไม่ได้ ต้องอยู่คนเดียว ๆ

หมู่เพื่อนวิ่งตามตักนุ่นตักนี้ เรายืนเหมือนกับโจรผู้ร้าย ตักทางนุ่นแล้วตักทางนี้ เราไปอยู่ทางนี้บ่หลบทางนี้ อยู่ทางนี้หลบทางนี้ ไม่ให้เขารู้ชื่อด้วยนะ ไม่จำเป็นจริงๆ จะไม่รู้ชื่อเราแหละ ไปอย่างนั้นละตามประสาป่าๆ ไปเลย ไม่อย่างนั้นผู้ที่รู้ตามมันเยอะนี่ นี่ละที่พ่อแม่ครูจารย์มั่นล่องไปใหม่ๆ ลำบากมาก เราก็อยู่คนเดียวด้วย อยู่กับใครไม่ได้เสียด้วย จึงลำบากมากเวลานั้น พอเดือนหกแล้วลงเวทีละ วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๔๙๓ ลงเวทีตรงนั้นละ กลับไปลงที่วัดดอยธรรมเจดีย์

พ่อแม่ครูจารย์นี้เราเทิดทูนสุดหัวใจ ไม่มีอะไรเหลือเลย หมดทุกอย่าง ลงหมดทุกกระเปียดเลย พอเดือนหกผ่านไปเรียบร้อยแล้วเราถึงได้พอลืมตาอ้าปากได้บ้าง แต่เพื่อนฝูงมันรุมนะ รุมตลอด เราหลบอยู่ในป่าในเขาเดี่ยวองค์นั้นโผล่ไป เดี่ยวองค์นี้โผล่ไปอยู่อย่างนั้น เราไปคนเดียวอยู่คนเดียว ๆ เวลาปลดภาระลงหมดแล้วความอยู่คนเดียวก็เป็นของสบายมาก ไม่มีใครมายุ่งกวนเป็นสิ่งที่สบายมากที่สุด ก็หาที่อย่างนั้นซิ

ต่อไปก็รุมพระรุ้งพระรัง อย่างทุกวันนี้เห็นไหม พอกระดิกปั๊บกระเทือนทั่วประเทศไทย ออกหมดแล้ว ยกขบวนกันทั้งประเทศวิ่งตามหลวงตาบัว เดี่ยวนี้เป็นอย่างนั้น พอกระดิกว่าจะไปไหนพริบเลยๆ เดี่ยวนี้ แต่ก่อน โอ้ย ไม่ทัน ปั๊บเลยๆ การประกอบความเพียรในชีวิตของมนุษย์เรา เรียกว่าชีวิตของพระเราในวงกรรมฐานหนักมากที่สุด เราไม่ลืม แก้กิเลสหนักมากนะ นอกนั้นใครว่างงานการหนักมากขนาดไหนก็ตามเราผ่านมาด้วยกัน พอรับพอสู้กันธรรมดา แต่เรื่องของกิเลสกับธรรมพีดกันที่จะให้มันขาดสะบั้นจากใจนี้ แหม หนักมาก หนักจริงๆ ไม่ใช่ธรรมดา

อันนี้ขาดลงไปแล้วถึงได้เว้งว่างหมด ไม่เคยปรากฏกิเลสตัวใดมาแฝงในจิต ไม่มี หมดตั้งแต่บัดนั้นมา ความทุกข์ในใจจึงหมดโดยสิ้นเชิง ไม่ปรากฏ นอกจากมีในธาตุในขันธ์ เจ็บไข้ได้ป่วยปวดหัวตัวร้อนมันก็มีอยู่นอกๆ มันไม่มีอยู่ในหลักธรรมชาติที่

ตายตัวแล้ว ตายตัวแล้วนั้นไม่มีอะไรเข้าไปแตะละ เป็นหลักธรรมชาติ นั้นละท่านว่าจิตกับกายมันแยกกันอย่างนั้น กิริยาอาการนี้จะเป็นอย่างไรก็เป็น แต่จิตนั้นเป็นอฐานะ เป็นไปไม่ได้แล้ว เป็นอย่างนั้นอีกไม่ได้แล้ว ตายตัว

ส่วนธาตุชั้นเป็น ตลอดกิริยาทำทางที่แสดงออกเป็น โลกเขาเป็นสมมุติอันนี้ก็เป็นสมมุติต้อนรับกันด้วยกิริยาอย่างนี้เป็น ยอมรับนะ แต่เรื่องจิตที่ตายตัวแล้วนี้ไม่มีทาง เรียกว่าตายตัว ๆ เลย ท่านบอกนิพพานเที่ยง เที่ยงตลอดเวลา ยืนเดินนั่งนอนเที่ยงตลอด ถ้าพูดถึงเรื่องความสว่างามสว่างตลอด ยืนเดินนั่งนอนสว่างตลอด ไม่มีการละความสว่างามของจิตที่พอแล้วด้วยความเลิศเลอ นั้นละจิตพอแล้วจากการบำเพ็ญธรรมจากการบำเพ็ญความดีทั้งหลายไปยุติกันที่ตรงนั้น

พูดให้มันตรงศัพท์ตรงแสงไปเลยตามหลักความจริง ไม่ได้ไม่ได้คุยอะไรละอย่างทุกวันนี้ทำประโยชน์ให้โลกเราไม่ได้หวังเอาอะไรนะ เราจะหวังเอาบุญเอากุศลจากอันนั้นอันนี้บริจาคไม่มี เราทำด้วยความเมตตาล้วน ๆ เราไม่เอาอะไร มันพอ พอทุกอย่างแล้ว อะไร ๆ ที่มีเข้ามาในวัดในวาออกหมด ๆ ๆ ตลอดเวลาเลย เราไม่เก็บ ปล่อยโดยสิ้นเชิง นั้นจึงเรียกว่าพอ ถ้าพอพออย่างนั้น ไม่เอาอะไรเลย พอทุกอย่าง

เวลามันหิวมันก็หิว เวลาเร่งกับความเพียรนี้ก็เรียกว่าหิวอันหนึ่ง หิวแก็กิเลสฆ่ากิเลส เอาหนักจนจะเป็นจะตาย แต่เวลาผ่านอันนี้ไปแล้วก็หมดปัญหาโดยสิ้นเชิง ไม่มีอะไร มีแต่ธาตุแต่ชั้นดีติดันอยู่ธรรมดา ธาตุชั้นเป็นของสมมุติโลกเป็นอย่างไรมันก็เป็นอย่างนั้น กิริยาของชั้นอยู่ในวงชั้นนี้เท่านั้น ไม่ได้นอกจากวงชั้นนี้ไป กิริยาทุกอย่างจึงเป็นอยู่ในชั้น ว่าอันนี้ดีนะอันนั้นไม่ดีอันนี้ดีอยู่ในวงชั้นนี้ทั้งนั้น ไม่ได้อยู่ในอันนั้นนะ อันนั้นไม่เกี่ยวแล้ว ให้มันรู้อย่างนั้นซิ ความยินดีร้ายอยู่ในวงชั้นที่เป็นสมมุติ ยินดียินร้ายก็เป็นสมมุติอันหนึ่งที่ประจำกับชั้น มันก็อยู่ในวงเดียวกัน ส่วนยินดีร้ายในจิตแท้ที่เป็นกิเลสไม่มี หมดโดยสิ้นเชิง ให้มันเห็นอย่างนั้นซิ

เอาละวันนี้พูดเท่านั้นละว่าจะไม่พูดมากมันก็มากแล้ว เทศน์นี้ก็ออกทางวิทยุทุกวัน ให้เมืองไทยเราได้ยินได้ฟังบ้าง เป็นอย่างไรธรรมพระพุทธรเจ้าถูกเหยียบย่ำทำลายจากชาวพุทธเรามากขนาดไหน จนไม่มองเห็นธรรมนะเวลานี้ มีแต่กิเลสเต็มบ้านเต็มเมืองเหยียบย่ำทำลายธรรมจนไม่มีเหลือ นี่กำลังฟื้นธรรมขึ้นมาให้ท่านทั้งหลายได้ฟัง ธรรมที่พูดออกมา ถอดออกมาจากหัวใจที่จำอยู่ตลอดเวลาให้ฟัง มีจริงหรือไม่จริง ธรรมพระพุทธรเจ้าหลอกโลกเธอ เอาไปฟังซิ มีแต่กิเลสมาเหยียบย่ำทำลายธรรมทั้งหลาย พูดถึงเรื่องธรรมท้อแท้อ่อนแอ จิตใจเหี่ยวห่อ ถ้าพูดเรื่องกิเลสนี้เป็นบ้าไปเลยทั้งหญิงทั้งชาย ทั้งคนเฒ่าคนแก่เป็นบ้าไปด้วยกันหมดเลย เอาละพอ

ผู้กำกับ มีปัญหาธรรมะทางเว็บไซต์อีกคนครับ

คนที่ ๒ เขาว่า ผมปฏิบัติธรรมเป็นเวลา 3 ปี หลังจากที่เริ่มปฏิบัติสติปัฏฐาน 4 เป็นครั้งแรกครับ ผมอยากกราบขอบพระคุณหลวงตาครับ หลายครั้งที่ผมติดขัด ธรรมะจากหลวงตาได้คลายข้อขัดข้องของผม และหลายครั้งที่ผมฟังธรรมะจากวิทยุ และได้รับประโยชน์อย่างใหญ่ในการฟังธรรมครั้งนั้นๆ ธรรมะของหลวงตาที่ถอดจาก หัวใจ จากการปฏิบัตินั้น สามารถช่วยเหลือผู้ปฏิบัติธรรมได้จริง เพราะน้อยมากที่จะ ได้ฟังธรรมที่มาจากการปฏิบัติแบบนี้ครับ การฟังธรรมจากหลวงตานี้ทำให้ผมไม่ต้อง ไปงมหาทางเองเป็นสิบๆ ปีครับ ขอให้โอกาสนี้ผมได้แสดงความเคารพต่อครูบา อาจารย์ ได้แสดงความกตัญญูรู้คุณและกตเวทิตาคุณ ผมขอกราบขอบพระคุณหลวงตา มา ณ ที่นี้ ครับ ให้หลวงตาได้มีความชื่นใจว่าธรรมะของหลวงตา ถึงส่งเสียงผ่านทาง วิทยุก็ยังมีผู้ที่สามารถได้ประโยชน์ ตามส่วนของท่านนั้นๆครับ สุดท้าย ผมขออาราธนา คุณพระศรีรัตนตรัย ขอให้หลวงตา มีความสบายกายครับ

(อันนี้หม่ออ้วนส่งมาบอกว่าไปตรวจสอบแล้ว เครื่องมือแพทย์ที่จะให้ไปทาง เวียงจันทน์ ประจำตึกฉุกเฉินที่โรงพยาบาลมิตรภาพเวียงจันทน์ ประเทศลาว ๑. เครื่องช่วยหายใจ ราคา ๑ ล้าน ๒ แสนบาท ๒. เครื่องดมยาสลบ ราคา ๙ แสนบาท ๓. เครื่องเอกซเรย์แบบเคลื่อนที่ ราคา ๖ แสนบาท ๔. เครื่องช่วยหายใจแบบ เคลื่อนที่ ราคา ๕ แสนบาท ๖. เครื่องอัลตราซาวด์ ราคา ๕ แสน ๕ หมื่นบาท ๗. เครื่องกระตุ้นหัวใจไฟฟ้า ราคา ๔ แสนบาท ๘. เครื่องวัดและติดตามสัญญาณชีพ ราคา ๓ แสนบาท ๙. เครื่องวัดความเข้มข้นของออกซิเจนในเลือด ราคา ๑ แสนบาท รวมทั้งหมด ๘ รายการ เป็นยอดเงินทั้งสิ้น ๔ ล้าน ๕ แสน ๕ หมื่นบาทครับ) แล้วให้ บอกหม่ออ้วนนะ เรายอมรับให้สั่งเลย ก็มันจนจะทำยังไง เราจนพอหาได้เราลากมา ช่วยกันไป เอาเลยนะ ให้บอกหม่ออ้วนให้สั่งหมดเลย อย่างนั้นละช่วยโลกยับยั้งอยู่ ไม่ได้ หมัดเดียวไม่พอฟาดสองหมัดเข้าไปซิ เข้าใจไหม หมัดเดียวไม่มีกำลัง เอาสอง หมัดซัดเข้าไป เข้าใจ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*